

kunde udfyldes, at Maskinerne ikke vilde kunne udvikle den Kraft, hvortil de ere beregnede, og Skibene altsaa ikke løbe deres fulde Fart, ligesom ogsaa at kun en Del af Torpedoudfydningsapparaterne i Skibene vilde kunne besættes, altsammen fordi der nødvendigvis maa kunne disponeres over et vist Minimum af fast og særligt uddannet Personel, for at dette moderne og komplicerede Materiel kan effektivt udnyttes.

Men den oven for nævnte Forudsætning, at Reserverpersonellet møder i tilstrækkelig Antal og i rette Tid, vil under de nuværende Forhold næppe være holdbar, naar man nærmere undersøger de Betingelser, under hvilke Søværnet formentlig vil komme til Anvendelse i en kommende Krig. De store permanente Udrustninger i Stormagternes Flaader, den store Hastighed, som Nutidens Krigsskibe ere i Besiddelse af, det langt bedre organiserede Krigsberedskab osv., alt dette vil utvivlsomt medføre, at Krigen nu til Dags vil kunne paaføres os meget hurtigt. Der haves fra de senere Aars Mobiliseringsøvelser i de store Magters Flaader Erfaring for, hvor hurtigt større Styrker kunne samles. Vi maa derfor være indrettede paa, at en væsentlig Del af vor Flaade og Mineforsvaret kan være udrustet og udlagt i kampdygtig Stand i Løbet af ganske kort Tid, men en saadan hurtig Klargøring vil for Maskinernes og Torpedoarmeringens Bedkommende ikke kunne udføres, med mindre det hertil fornødne Befalingspersonale straks er til Raadighed, og dette maa derfor hovedsagelig kunne afgives af de faste Kammer, samt af de i Djæbliffet til Tjeneste værende værnepligtige Befalingsmænd. Værnepligtige Maskinister og Fyrfolk, hvoraf en Del ere spredte omkring paa Havene ombord i danske og fremmede Skibe, ville ikke kunne paaregnes i større Antal i Løbet af de første Mobiliseringsdage.

Disse Omstændigheder ere Aarsag i, at det har været nødvendigt at søge tilvejebragt en Forøgelse af Maskin- og Søminekorpsets faste Kadrer og en Udvidelse af de gældende Bestemmelser om værnepligtige Befalingsmænd.

Andre Omstændigheder, som have udviklet sig i den forløbne Aarrække, have tillige medført Ustikligheden af at kunne foretage Ændringer i selve Organisationen af Maskin- og Søminekorpserne. Det har nemlig med den nugældende Ordning vist sig umuligt at holde Maskinkorpset fuldtalligt efter Loven af 1880, og Bakancerne i det nævnte Korps have paa Grund af dets ikke mere tidsvarende Organisation i de senere Aar været i stadig Tiltagende, saaledes at

det til Tider, trods engageret privat Hjælp, har været meget vanskeligt at faa blot de aarlige Udrustninger forfarligt bemandede for Maskinernes Bedkommende.

Alt gennem mange Aar har der nemlig fundet en betydelig Afgang Sted i Maskinassistentklassen, og Tilgangen af Assistentter fra Skolen for Skibbygning og Maskinvæsen har ikke kunnet dække Afgang, saaledes at Assistentklassen ikke har kunnet bringes op til sin fulde Størrelse. Dette er formentlig fra først af foranlediget ved, at Maskinassistenternes Advancementsforhold og Udsigten for dem til at blive Maskinofficerer (Embedsmænd i Korpsen) under den nuværende Ordning kun er ringe, og de foretrak derfor efter Afslutningen af deres Kapitulationstid ofte at tage Ansættelse som Assistentter og Mestre i Handelsmarinen eller som Bærførere, Maskinarbejdere, Tegnerer eller lignende paa private Maskinfabrikker. Det er jo først efter 10—15 Aars Tjeneste i Underofficersklassen, at en Assistent kan gøre sig Haab om at komme i Betragtning til Forfremmelse til Korpsets Officersklasse, og mange af Assistentterne, maatte ca. $\frac{2}{3}$ af hele Antallet, ville paa Grund af de flette Advancementsforhold aldrig naa op til at blive Undermaskinmestre.

Det Opdyng, som for den private Industri og Handelsmarinens Bedkommende har fundet Sted i de senere Aar, hvorved der har kunnet bydes høje Lønninger og gode Livsvilkkaar i disse Virksomheder, har vel virket fristende paa Søværnets Maskinpersonel og for en stor Del draget dette til sig. Men det er dog ikke alene dette Forhold, som har foranlediget den stadige Tilgangen af Afgang fra Maskinassistenternes Klasse; de gode Konjunkturer uden for Søværnet have vel gjort det lettere at søge bort fra Tjenesten, men den væsentlige Aarsag til Afgang maa sikkert nu søges i Misfornøjelsen hos de med en forholdsvis betydelig teoretisk Uddannelse forsynede unge Mænd over at de overhovedet skulle indtræde i og gennemgaa Underofficersklasserne, inden de kunne naa frem til at blive Embedsmænd. Dette Moment er efterhaanden traadt stærkere og stærkere frem, og Ministeriet har derfor ment at burde tage under Overvejelse om Tiden ikke maatte være inde til at gaa over til en Uddannelsesmaade for Maskinofficererne, som var ordnet efter lignende Principper som den bestaaende Ordning for Uddannelsen til Officer i Søofficerkorpset. En saadan Ændring af Uddannelsesmaaden har jo alt tidligere været drøftet, men man har hidtil ikke troet at burde slaa ind paa denne Vej, idet man navnlig har næret Frygt